„Cele bune şi de folos sufletelor noastre, şi pace lumii la Domnul să cerem!”

Cererea aceasta are două părți. Cei mai mulți dintre creștinii tineri nu știu ce trebuie să ceară. În epoca noastră, materialistă și atee, ne gândim doar la plăcerile materiale și trupești, la slava și puterea de stăpânire, la demnități, la odihna trupului, la petrecerea cât mai bine a vieții și la câștigul ușor. Astfel, ne aflăm cu inima împietrită, nemilostivi, indiferenți, nesocotitori ai valorilor morale, uitând esențialul: „Ce va folosi omului de câștigă lumea întreagă dar își pierde sufletul său”.

Istoria ne arată că această fugă după bunurile materiale a provocat distrugerea ireparabilă a omului și pedeapsa veșnică. Un lucru folosește: grija față de suflet și încrederea absolută în Dumnezeu.

Partea a doua a cererii ne asigură că vom avea pace interioară când vom alunga păcatul. Dobândirea păcii este modul cel mai bun de a atinge scopul nostru înalt, care este viața duhovnicească în Hristos, singura folositoare sufletului nostru.

Sf.Andrei cel Nebun pentru Hristos, *icoană*

Odată, Sfântul Andrei cel Nebun pentru Hristos, cu mult înainte să-și înceapă propovăduirea ciudată prin lume, într-o seară, pe când se ruga a căzut în extaz și s-a trezit în palatele împărătești ale cerului.

Împăratul ceresc l-a chemat și a zis:

– Vrei să mă slujești din tot sufletul și să te fac unul dintre locatarii palatului meu?

– Este cineva, Stăpâne, care să nu dorească bunătățile Tale? i-a răspuns. Eu le doresc cu deosebire.

– Dacă dorești atât de mult, încearcă gustul împărăției Mele, și i-a întins ceva să bea.

Băutura semăna la culoare cu zăpada și era atât de dulce și gustoasă, încât omul nu-și poate închipui. De-abia a băut-o și I-a zis:

– Mai dă-mi alta, te rog, pentru că abia am băut-o și am simțit că are mireasma mirului dumnezeiesc.

Acela i-a dat încă o băutură care avea culoarea gutuii. Această băutură era foarte acră și mai amară decât pelinul. Când Sfântul Andrei a băut-o, i s-a amărât gura, a deznădăjduit și a uitat gustul minunat al primei băuturi. Văzându-l trist, împăratul i-a zis:

– Vezi că nu poți să suporți amărăciunea băuturii și a mâncării? Ți-am dat ca să înțelegi modul în care poate cineva să-Mi slujească. Aceasta este calea strâmtă și spinoasă pe care am iubit-o în viață.

- Mi se pare un lucru greu, Stăpâne. Cine poate să slujească, bând și mâncând otravă?

- Iți amintești doar amărăciunea? l-a întrebat împăratul. Ai uitat dulceața? Înainte de amar, ți-am dat dulce!

– Da, Stăpâne, dar mi-ai spus că drumul cel strâmt seamănă cu băutura cea amară.

– Nu, deloc! Calea aceasta se află între amar și dulce. Amarul înseamnă ostenelile, nevoințele, truda pentru dobândirea virtuților, pe când dulcele și gustosul sunt răcoarea, odihna și mângâierea pe care le ofer din bunătate celor care suferă și pătimesc de dragul Meu. Nu dau, așadar, doar amarul, nici doar dulcele, ci când pe unul, când pe celălalt.

Unul urmează celuilalt. Dacă dorești să-Mi slujești, spune-Mi ca să știu!

– Dă-mi iarăși să gust și-Ți voi spune, a răspuns fericitul Andrei.

– Acela i-a dat mai întâi să bea amar, iar Sfântul, plin de amărăciune I-a zis:

– Nu pot să Te slujesc și să beau din băutura aceasta. Este amară și nesuferită.

Împăratul a zâmbit și scoțând de la piept ceva frumos mirositor, i-a zis: